

— Аж тут удалось приймати якогось там розбишaku. Його засудили на смерть і я мусів виконати свій обов'язок, хоча вже й встиг забути про свою службу. Що це був за день! На міста пізнало мене, коли я стояв під шибяницею. А журналісти — люди, анбаче мені, гірші чуми! — розбірали моє життя до найменших подробиць, описали мене і мою родину, немов би ми були дикими звірюками, а головну увагу звертали на те, що ми зезоху подобасмо на всіх порядних людей. Ми вийшли з моди, та що це була за мода! Суцідан, побачивши мене, зачинив двері та віконниці і хоча місто нелике — всі пізнавали мене на вулиці та ображували. Раз вернувшись додому, я застав жіну у стані повсім божевільним. А донька! Донька лежала на ліжку з викривленням, позаленим обляччам і білими плямами на язичі. Вона отруїлась фосфором і страшенно терпіла кілька годин, але мовчки, щоб ні поміч не могла прийти на час... і таки не прийшла. На другий день бідолаха померла. Вона щільно серцем хотіла молодого медника і я сам читав листа, де він відмовився від неї, дізнавшись, що вона донька. Я не плакав за нею. Невже-ж я мав на це час? Все падало на мене: нещастя одне за одним сумані в усіх боків. І що

ОСТАННІ ВІСТІ.

Самоволя поліції.

і тепер а двох протилежних „кредитів“ зі своїх і скіпних, прикладіть „сенсаційні“ вісти про поліційну „ліберальність“. Перед 4-ма літами — арештовано в Торуні молодшу артистку Лукію Міхаліс, якій закинуто вбивство своєї кривички в грабункових цілях. Поліція, а особливо „пшодовнік“ Кошчич, а страшний спосіб скатування арештовану. Цілий день бито її тростинковими палицями в підлошані і гумою по плечах. Арештована не витримала цих тортур і впадала на себе вину, якої не поповнила. Після того 4 роки пересиділа вона в слідчій тюрмі і аж тепер варшавський суд переконався про невинність арештованої і уявив її від вини і кари. Ось яких слідчих засобів уживає польська поліція і як скоро (бо тільки 4 роки) гріває в польських судах полагода справ, де йде про людське життя.

Менше драстичну, але все таки характеристичну подію описує львівський „Дзеник людски“. Дня 13. лютого станіславська поліція змушувалась над придержаними і невинними Францом і Яславським. Бито їх кольбами, частовано штурханнями і копно ногами. Покровавлених внесено до кімнати до переслухання і випущено на волю. Колиж на другий день побитий Франц пішов пожалуватися на поведінку поліції до Пов. Команди поліції, то комісар, оглянувши побой, висловив сумнів в можливість їх походження від поліцейських кольб. „Може ви впади на сходах і покривавилися, може ви не пам'ятаєте?“ — заявив сенсціонально комісар, — і побитий відійшов а нічим.

В селі Зарічу мостиського повіту виготовили люде дня 15-го лютого шкільні декларації а домаганням української мови навчання. Дня 16. лютого вечером прийшов до місцевого пароха командант постерунку поліції а Судовій Вишній, поробив собі якісь ланки і загрозив йому донесенням до старостав а арештуванням. Дня 17. лютого ранком той сам пан командант відібрав від українських батьків виконані декларації а селянина Миколу Солтиса, що займався цією справою арештував а відставив до Судової Вишньої. Арештованим зайнявся ада. д-р Гайдушок. Справу передано Українському Кюбові і виславо зі Львова депеші до віцепрезидента Тугута і до Союза Народів. Пороблено всі можливі заходи, щоб охоронити українське населення перед самоволею поліції і щоби винних потягнуто до відповідальности.

Найважливіші постанови конкордату.

Постанови конкордату а Ватиканом м. н. кажуть, що катол. церква в Польщі втішатися буде повною свободою. В неділі і свята 3-го мая священики відмовляти будуть молитву за Польщу і президента. Католицька єрархія в Польщі буде складатися, крім лат. і вірменського обряду, з греко-українського обряду: львівська архієпископство: дієцезія перемиська і станіславська. Духовники, їх добра і добра правних церковних осіб і чинів будуть оподатковані. Люде, котрих діяльність суперечить безпеці Польщі, не можуть одержати парохій. Перед іменуванням на парохій, дух.

Хто досі не прислав ще коляди на „Рідну Школу“ — зробити це негайно, бо наші не буде поміщати а вказі коляди на „Рідну Школу“, який Головна Управа УПТ-а на днях складає по громадам і повітам і оголосить у часописах. — Санція „Рідна Школа“ УПТ-а. Ринен 12. II. пов.

ний захист, сотворений нами, розлітався. Мого сина прогнали зі служби і даремно було би шукати нової служби. Хто хоче піддержувати знайомість зі сином ката? Відний! Чи він міг вибрати собі батька раніше, ніж уродився? У чомуж його вина? Він проводив увесь час дома, а далі від людей, десь у затишці саду, сумний та зажурений... „Про що ти думаєш, Антонію?“ — питає а його. „Про сестру Анту, тату і...“ Бідолаха ошукувал мене. Він думав про себе і про те, як немилосердно ми ошухали себе, прирівнюючи себе якийсь тас з іншими і сміливо мріючи про щастя. Удар був страшний, нестерпний. Антонію шез.

— І ви нічого не дізналися про свого сина? — спитав Янес, зацікавлений чорним оповіданням.

— Дізнався чотири дні пізніше. Коло Барсельони вилетіли його група а води, заплутаного в сітках, набряклого та розслабленого... Ви легко самі догадуєтесь, що було далі. Стара незабаром пішла за дітьми, так, немов би вони її кликали до себе. А я, мов закам'янілий, лишився сам, зовсім сам... Я не міг навіть потіти навіть у вині: коли чапюся, тоді приходять а оми. Мої переслідувачі, у своїх чорних рантухах, мов величезні черони, заводять мене а глузду... А проте я не маю супроти них почування ненависти. Нещасні! Я майже не плачу, коли їх бачу. Не вони наклали мені лиха. Як би всі ті невідомі, які своєю погордою та ненавистю відобрали мені родину, мали одну шню і її віддали а мої руки — аж! а якою насолодою я зачина би її лажити!

Він підскочив, голосно кричав, розмахуючи руками, немов би тягнув якийсь уявлений мотуз. Це вже не був попередній грубенький, несміливий та сумний чоловічок. В його очах ясніли червоні блиски, немов бризки крові; вуси його стали сторчаком, і він вилавався вишним, так, наче би завірюха, що дрімала в ньому, прокинувшись розтягнула свою поволуку.

У тиші вязниці виразно чути було сумне бормотіння а підземелля: „От... че... наш... І... же... си... на небесах...“ Нікодем навівено бігав по келії, і від його кроків дрожала дошка, що була степою для його жертв. Раптом він зупинився, прислухуючись до одиоманітного голосу.

— Як він молиться, цей сарак — прошепотів він. — І не підозріває, що я — тут, над його головою!

Він сів, лупинивши віддих, і довго мовчав, заки хід його думок і якийсь внутрішній протест не кавав йому знову відозватися:

— Бачите, я знаю, що я погана людина і що люде повинні мною погорджувати. Але мене обурює власність людські. Коли те, що я роблю — злочин, нехай же скасують кару смерті, а я тоді нехай згину під тинном, мов пес. Коли ж смертні засади необхідні для спокою добрих людей, то за що мене ненавидять? Прокуратор, який домагається голови злочинця, нічого не міг би зробити без мене, його виконавця. Веі ми — кола одної машини! — помилуй мене Боже! — заслужуюсьмо на рівну пошану, тому, що я служу як урядовець... невабаром буде вже трийцять літ.

Перекл. М. Р-ий.

аляда має поінформуватися а компетентного міністра, чи іменованню не стоїть що на переходи. В разі парціальній дібр еп. мензя, селінар і парохіальні добра, коли мають аа мало землі, дістають її на власність до висоти 180 гект, а для парохій 15—30 гект.

Пос. Стан. Грабські мін. просвіти?

В кульоврах польського союму аччувати, що а найблизших днях має послідувати іменування посла Стан. Грабського на мін. просвіти. Преміер Грабські конферував уже мабути у цій справі а представниками соймових сторонників. Лівиця спротивилася кандидатурі Грабського.

Радянсько-англ. переговори.

Англ. часописи звідомляють, що Раковський має поїхати до Лондону а неділю. В рад. колах заявляють, що Р. привезе нові пропозиції, які вможливають наважання англійсько-рад. переговорів.

Кулідж силниве конференцію розбросень.

„Дейли Телеграф“ звідомляє, що найважливішою зі справ, обговорюваних Куліджем і Кельогом, є справа нової конференції розбросень, бо для ратифікації жеи. протоколу годі було досягнути відповідну більшість. Дальше коресп. „Д. Т.“ заявляє, що Кулідж не помилявся, що Зед. Держави віддадуть цілому світу прислугу, коли заініціюють політику на далеку мету. Нова орієнтація, яка витворилася на Дал. Сході наслідком рад.-японського договору є лише першим симптомом існуючих недомогань вашигтонського договору а 1921 р.

Дублянесьні „герої“.

Тріомфе хуліганства.

Перед кількома місяцями голосною була справа насильного і брутального викинення польською „народовою“ молодію а різничої академії в Дублянях 4 жидівських студентів (а тому і студентка), які там студіювали. На засіданні бюджетової комісії польського союму пос. Грінбаум на основі збірного листа викинення брутально а академії жидівських студентів представив культурність і етичність польської „народової“ молоді. На студентів Жидів уладжувано напади а ножами і колами в руках під охороною масок. У відношенні до студентки Жидівки поведінка дублянеських „героїв“ була крайню ганебною і свідчить про нечуване зличіння і моральну депрестацию серед дублянеської студентської молоді.

Сенат дублянеської академії припоровив до студентів-хуліганів репресії, які офісля значно злагіднено. Та справа закінчується не в репресіях, а в уможливленні студій а академії для студентів-Жидів. І тут діються дивні речі. Ректор заявив, що ніщо не стоїть на перепоні продовжуванню студій, одначе не має можности забезпечити адоровля і життя студентів-Жидів. Супроти того студентів-Жидів фактично є позбавлені спомоги віддаватися студіям а дублянеській академії.

У відповідь на промову й аргументи пос. Грінбаума керманіч міністерства освіти заявив, що винною буйного процвітання хуліганства в Дублянях є те, що студенти мешкають в Інтернаті (?!). Події в Дублянях є прикрі і пожалування гідні, одначе не було там нічого а того, що приводить пос. Грінбаум. Скоро молодь звільниться від Інтернатного життя, то є надія, що й експеси зменшаться.

Пос. Вижиговські (з „Визволення“) зазначив, що події в Дублянях є ганьбою для польської молоді і ганьбою для польського наро-

да. Поведінка супроти студентки Жидівки є очевидним лаблантвом. Студенти, які маскуються, щоби бити своїх товаришів або допуститися ганебних ачинів супроти жінок, є ситом для всіх. Дублянеські студенти не мають впливу на молодь, коли не можуть запобігти таким крикливим проявам банальності а звародіння.

Також пересієнь Пйотровські не находити слів для висловлення свого обурення а приводу поведінки „народових“ студентів і академічних властей.

Відгомін дублянеських подій а союмі і обурення деяких послів ані на один крок не посунули справу а напрямку політичної розвазки. Як в цілому житті, так і тут тріомфує анархія, хуліганство і „святій“ шовіністичний егоїзм.

Шкільний плєбієцит.

Громадські уряди шиканують українське населення.

На основі § 8. аконавчого розпорядку міністра освіти а дня 7. січня 1925 р. є обов'язані громадські уряди стверджувати власноручність підписів українських батьків, які домагаються для своїх дітей української мови навчання в школі. Бурмістр Яворова, п. Лихович, не хоче давати українським громадянам урядового ствердження власноручности підписів. І так дня 15. лютого відмовив багатьом людем, між іншими Теодорові Куличеві, Іванові Хархалісові, синові Василя, Ількові Хомиківі, Ількові Куначеві, Степанові Менді. Так само являється неможливим урядове ствердження у нотаря, тому, що нотарем в Яворові є лавятій вшехполік-шовініст. Звертаємося до наших послів і до центральних властей, щоби поучили п. бурмістра, що і його обов'язують законні постанови.

В Лагодіві, повіт Перемишлян, зголосилися дня 15. лютого ц. р. селяне Федько Цимбала, Микола Товонюк, Кіндрат Пилипчук і інші до громадського комісара Міхала Озімкі а домаганням ствердження власноручности підписів на шкільних деклараціях. Цей заявив їм, що мусять в цій справі порозумітися зі шкільним інспектором і що на другий день дасть їм відповідь. На другий день по порозумінню зі шкільним інспектором рішуче відмовив ствердження власноручности підписів. Шкільний інспектор в Перемишлянах є відомий а того, що по вказівкам Марцельового Прушинського скасував майже у всіх школах Перемишлянщини українську мову

Главаки: за-
взятість, а якою

хочуть спаралізувати нашу шкільну, цілком законну плєбієцитну акцію, мусять ще більш зміцнити в нас переконання про вагу справи й спонукати нас до апертости й послідовности в боротьбі.

Реформа календаря.

Вже віддавна підносилися голоси за реформою календаря, вже перел відною виринали проєкти за введенням одної календарної системи для цілого цивілізованого світа. Та всі реформаторські спроби в першу чергу зустрічали опір конфесійних чинників а огляду на те, що поодинокі календарні системи є тісно зв'язані а вимогами релігійного культу. Навіть європейський календар (Григоріанський), загально уживаний а практиці, виказує помітні недостатки. Особливо нерівність кількості днів а місяцях (а яких одні мають 30 днів, другі 31, а навіть 28 (лютий); чи 29 в пересічному році) становить перепону а регуляції праці й відпочинку.

Справою реформи календаря одного для всього цивілізованого сві-

